

MARKEDSDAG

Hvis bare hun kunne vende om og gå hjem igen.

Normalt var Kaiina udelukkende sammen med sin stamme. Det var mange år siden, hun sidst havde været et sted med så mange mennesker, hun ikke kendte – ikke siden hun havde besøgt den selvsamme markedsplads med sin mor, da hun var en lille pige. Men nu var hun tolv år, og det betød, at hun måtte begynde at tage sin del af turene ind til junglemarkedet for at købe forsyninger til stammen.

Alle skulle have noget med tilbage. Appelsiner til hendes far. En ny jagtkniv til hendes mor. Sukkerfrugt til hendes bror.

Kaiina skulle bare tænke på, hvor glad hendes familie ville blive for deres gaver, og så fik hun det mod, der skulle til. Hun rankede ryggen og gik ud i lysningen.

Hun bevægede sig forsigtigt imellem de vævede tæpper og granskede varerne, der lå på dem. Duftende urter, vild ananas og selleri, rypeæg – hendes mave rumlede, mens hun gik rundt blandt sælgerne. Men hun skulle ikke spille sin

stammes penge, så hun gentog den korte indkøbsliste for sig selv som et mantra. *Appelsiner. En jagtkniv. Sukkerfrugt.*

Sælgerne forsøgte at lokke Kaiina, når hun gik forbi, men hun slog genert øjnene ned. Hun havde aldrig prøvet at handle før, så hun var bange for, at de ville snyde hende, det øjeblik hun viste interesse for deres varer.

”Kaiina!”

Hun kiggede overrasket op og så til sin lettelse en velkendt, gammel dame trippede adræt imellem sælgernes fyldte tæpper, indtil hun stod ved Kaiina og varmt tog pigens hænder i sine. Kaiina slappede af; Prana var en ældre kvinde, der rejste rundt mellem stammerne og solgte lervarer. Kaiina havde kendt hende i årevis, og den gamle, rynkede kvinde havde altid et smil på læberne.

Pranas totemdyr, en strålende isfugl, sad oven på kvindens lange, grå fletninger med de spinkle fødder stukket ind i sølvhårets folder. Fuglen hoppede over på Kaiinas skulder og udstødte et muntert, umusikalsk skrig.

Jeg ville ønske, jeg havde et totemdyr, tænkte Kaiina. Så ville jeg altid have selskab og ikke behøve tage til markedsdag alene. Men nogle mennesker knyttede bånd med totemdyr, og andre gjorde ikke – det var ikke til at forudsige. Og Kaiina havde ikke påkaldt et.

”Han bliver normalt ikke så begejstret for at møde nogen – han kan virkelig lide dig!” sagde Prana.

Kaiina lod hånden løbe ned over fuglens bløde og skinnende fjerdragt. Så løftede den hagen og indbød hende til at nusse sig dér. Kaiina smilede og adlød.

I det samme fløj Pranas isflugl op i luften og begyndte at skribe. Overalt omkring dem rystede træerne. Aber hylede. Cikader brummede. Sangfugle skræppede.

En underlig følelse af svimmelhed skyllede ind over Kaiina, og markedspladsen blev helt stille.

Jorden lod til at skælve under Kaiinas bare fødder. ”Hvad sker der?” råbte hun.

Lige før havde hun haft det så varmt, at hun svedte, men nu skuttede Kaiina sig pludselig af kulde. Himlen blev mørk, og skyerne samlede sig vredt. Hun hørte et drøn og et brag og blev blændet af et stærkt lys.

Ekspllosionen væltede Kaiina og Prana omkuld. Det ringede for Kaiinas ører, men hendes første tanke var, at hun måtte hjælpe den gamle kvinde op at stå. Prana var dog allerede på benene og havde tårer i de fugtige øjne. Kaiina blinkede selv et par gange for at få det lilla glimt fra eksplosionen væk og løftede sig så op på albuerne.

Lige så hurtigt, som det var blevet dannet, spredte skydækket sig nu igen. Lysningen var atter fyldt med klart solskin, og det skinnede ned på silhuetten af en kæmpemæssig skabning, der stod, hvor der øjeblikket før ikke havde været noget.

”Det er ikke muligt,” hviskede Prana. Men det var det. En elefant var kommet til syne.

Det enorme dyr bøjede hovedet, sænkede snablen og begyndte så at snuse omkring på jorden. Kaiina havde set masser af skovelefanter i junglen, men ingen så stor som den her. Dens brede ører svajede, mens den gik hen imod Kaiina

og Prana. Sælgere og stammefolk flygtede til udkanten af markedspladsen og så på med frygtsom nysgerrighed.

Kaiina kunne ikke røre sig ud af stedet.

”K-kender du den elefant?” fremstammede hun til Prana.
”Hvor kom den fra? Og hvorfor går den hen imod dig?”

”Den går ikke imod *mig*, mit barn,” sagde Prana med forbløffelse i stemmen. ”Den går imod *dig*.”

”Jeg forstår det ikke!” råbte Kaiina med tårefyldte øjne.

”Du har påkaldt et totemdyr,” sagde Prana. Hun havde lagt en rynket hånd over sin mund, så hendes ord nærmest ikke kunne høres. ”Men en elefant, de øjne ... Det er umuligt! Kaiina, du har påkaldt Dinesh.”

Dinesh? En legendarisk skabning, en af Erdas mægtige? Det følte, som om jorden blev blød under Kaiina, som om hun var gået ud i kviksand.

Elefanten sænkede farten, da den kom nærmere, og til Kaiinas store overraskelse sænkede den sit store hoved. Dens strålende lyseblå øjne så ind i hendes, og de glimtede af intelligens og noget, der mindede om morskab, da den så ud over de forskræmte markedsfolk. Kunne dette dyr virkelig være den store Dinesh?

”Hils på ham,” opfordrede Prana. ”Han vil gerne møde dig.”

Elefanten fik et mildt udtryk i ansigtet, og Kaiina opdagede, at hun kunne bevæge benene igen. På trods af de mange blikke, hun mærkede i ryggen, den optrådte jord og det bizarre syn af en enorm elefant, der stod midt iblandt de vævede tæpper; på trods af alt dette veg Kaiina ikke

tilbage. Hun *ønskede* at røre ved ham. Noget byggede sig op inden i hende og fik hendes hud til at prikke, og hun vidste instinktivt, at der kun var én ting, der kunne få hende til at slappe af.

Med rystende hænder gik hun over til elefanten og lænede sig helt tæt på, så deres ansigter kun var få centimeter fra hinanden. Da hun lod håndryggen løbe hen over hans læderagtige øre og lukkede øjnene, kunne hun mærke en rolig varme brede sig.

Kaiina mærkede noget fugtigt på sin hals. Hun åbnede øjnene og smilede, da hun så, at Dinesh' store snabel nussede hende. *Beroligede* hende. Pludselig følte hun sig lige så stor som elefanten, for stor til at være bange for en tæt-pakket markedsplads. Det forekom hende latterligt, at hun nogensinde havde været det.

Tøvende lagde hun sin hånd på elefantens side. Hans hud var ru og tyk, og den kæmpemæssige krop hævede og sænkede sig under hendes fingre. Hun kiggede elefanten i øjnene, og et umådeligt intelligent blik mødte hendes.

"Hvordan kan jeg have påkaldt Dinesh?" spurgte Kaiina forundret. "Og hvorfor lige *mig*?"

Før Prana kunne nå at svare, var en mand i en sort kjortel trådt frem. "Dette er i sandhed en lykkebringende morgen!" råbte den fremmede. "De mægtige vender tilbage, og jeg er blevet sendt for at føre dem i sikkerhed."

Pranas gyldne isfugl rettede sit skarpe næb mod manden. Kaiinas opmærksomhed blev draget mod den kulfarvede spiral i mandens pande. Nu så hun, at den stod frem fra

huden og mere lignede en brændemærkning end en tato-
vering. Den lod nærmest til at bølge i den flimrende hede,
men efter de sidste par minutters chok var Kaiina ikke sik-
ker på, at hun kunne stole på sine sanser. Hun lænede sig
op ad siden på Dinesh og følte sig tryk ved hans ribbens
langsomme stigen og fald.

”Du kan efterlade pigen og hendes elefant i min varetægt,
du gamle. Jeg skal nok håndtere det herfra.”

Elefanten løftede sin snabel op i luften og gav et dybt,
trompetagtigt brøl fra sig. Lyden var så høj, at den gav gen-
lyd dybt inde i Kaiinas brystkasse. Inde fra junglen brølede
andre elefanter til svar. Da hun hørte bulder og brag i det
fjerne, gik det op for Kaiina, at de andre elefanter nærmede
sig.

Dinesh kastede hovedet i retning af den fremmede, sæn-
kede stødtænderne og rettede dem mod manden i den sorte
kjortel. Kaiina aede Dinesh’ øre og så, at elefantens øjne
var fulde af mistro.

”*Kalistan-ah*,” hviskede Kaiina til Prana på deres lokale
sprog. *Tag dig i agt*.

Før Prana kunne nå at svare, tog den fremmede et skridt
frem imod dem. Han var smuk og mørklødet, og et velplejet
skæg dækkede hans kæbe. ”*Sia-ga*,” sagde han, mens et
drilagtigt smil bredte sig på hans ansigt. ”Jeg taler jeres
sprog, og ja, I bør være bange.”

Trætoppene begyndte igen at ryste, og aberne og fuglene
i nærheden genoptog deres skrig. Cikadernes lave brummen
løftede sig til et brøl. Kaiina kiggede på Dinesh og håbede,

at elefantens milde øjne ville forsikre hende om, at hun intet havde at frygte. Men det var lige netop frygt, Kaiina så i dem.

Dinesh tog et skridt frem og så et tilbage, mens han nervøst sænkede hovedet. Kaiina fulgte hans blik og så et tornekrat ryste og skælve inde i junglen. Da grenene gav mere og mere efter, og et væsen begyndte at vise sig, brølede Dinesh igen.

”Hvad er der galt?” råbte Kaiina. De kraftige vibrationer fra elefantens brøl rumlede i hendes hoved.

Markedsfolkene var ved at komme frem fra deres gemmesteder, men holdt inde, da de hørte elefantens brøl. Og godt det samme, for nu satte Dinesh pludselig i løb. De skyndte sig at komme af vejen, men elefanten var kun nået halvvejs hen over lysningen, da han stoppede så brat op, at farten sendte hans krop fremad, så han var lige ved at vælte forover.

Fra krattet dukkede nu en anden gigantisk skabning op. Det var en bjørn, men den var ikke som nogen bjørne, Kaiina havde set før. Hun havde lært, at bjørne altid var enten brune eller sorte, men denne her var hvid, og dens pels stod så lys som morgenskyer imod junglens pulserende sorte og grønne farver. Kaiina snurrede forbløffet om og fangede Pranas forskræmte blik.

”Hvilken dårligdom har dog ramt vores verden?” råbte Prana med hånden over hjertet.

Der lød et skrig ovenover dem, og en stor ørn dykkede, så den baskede med vingerne lige over isbjørnen. Så kom

der et brøl fra den anden side af lysningen, og Kaiina gjorde omkring og så et kæmpemæssigt vildsvin med tykke stødtænder rejse børster.

Kaiina var blændet af frygt og løb hen imod Prana, men hendes vej blev spærret af endnu et dyr – dette var en muskuløs skabning, der stod på alle fire. Den lignede en tætbygget antilope, men med snoede horn, som den nu brugte til at stange Prana, der vaklede og faldt om for øjnene af Kaiina. Hendes isflugl svævede over hende og forsøgte forgæves at standse angrebet.

Kaiina gik baglæns med udstrakte arme, mens hun ledte efter sit nye totemdyr. Dinesh var ikke svær at finde – han trompeterede og brølede i midten af lysningen, hvor han stod over for både isbjørnen og vildsvinet. Mellem de to angribende dyr stod den fremmede i den sorte kjortel og var helt rolig.

”Hvorfor gør du det her?” råbte Kaiina.

Manden svarede ikke. Dinesh opfattede Kaiinas uro og vendte sig om mod hende. I én bevægelse slog han frem, fangede pigen omkring livet og satte hende i sikkerhed på sin brede ryg. Så vendte han øjeblikkeligt tilbage til at afværge bjørnen og vildsvinets angreb og svingede de store stødtænder igennem luften for at holde dem på afstand.

Den fremmede smilede ondskabsfuldt til Kaiina. Spiralen i hans pande bevægede sig helt sikkert nu; den snoede sig under huden på ham. ”Har du ikke regnet det ud endnu? Jeg samler alle de mægtige. Og Dinesh er mit næste trofæ.”

Med disse ord tog manden en lille obsidianflaske op af en

taske, der hang ved hans hofte, og tog proppen af. En følelse af kold frygt strømmede igennem hende.

Isbjørnen og vildsvinet havde spredt sig. Elefanten drejede rundt i nervøse cirkler. Med de andre mægtige omkring ham kunne Dinesh ikke længere modstå angrebene fra begge dyr på én gang. Kaiina spekulerede på, hvor meget længere hans stødtænder kunne beskytte dem.

Der kom et vindstød, og så var ørnen der. Den svævede ved siden af den skæggede mand, som placerede den mystiske sorte flaske i dens kløer. Ørnen slog et par gange med de stærke vinger og fløj op mod Kaiina. Hun krøb sammen og klemte benene tæt om Dinesh, mens hun instinktivt tog armene op foran ansigtet.

Men ørnen var ikke ude efter hende.

Kaiina så til i skræk, mens den behændigt vendte flasken i kløerne og hældte indholdet ned på Dinesh' brede pande. Først troede Kaiina, at der havde været gråt mudder i flasken, men så begyndte klatten at bevæge sig, og det gik op for hende, at det var en orm eller en igle af samme størrelse og form som spiralen, der bugtede sig i den fremmedes pande. Kaiina lænede sig desperat fremad i et forsøg på at viske det lille monster væk fra Dinesh med håndryggen.

Men ormen var overraskende hurtig. Den vred sig over Dinesh' pande og hang fast på elefantens skind, uanset hvor febrilsk hun forsøgte at få den af. Ormen trykkede igen og igen sin glubske sugemund imod Dinesh, men den havde svært ved at trænge igennem Dinesh' kraftige hud. Kaiina klaskede til den, men det sprællende væsen var for hurtigt.

Ormen begav sig hen imod Dinesh' øre og forsvandt snart i hudfolderne. Hun blev klar over, hvor langt den var kommet ind, da hun hørte elefanten skribe i smerte og ryste sit hoved i raseri.

Dinesh begyndte at skælve og dirre under Kaiinas lår. Han løftede hovedet og trompeterede endnu en gang i et forfærdeligt, smertefuldt skrig. Så blev han stille.

Bjørnen og vildsvinet indstillede angrebet og bakkede væk fra elefanten.

"Dinesh!" råbte Kaiina. Hun trykkede hænderne mod elefantens hoved. "Er du okay? Dinesh!"

Han bevægede sig ikke.

"I det mindste fik du et par øjeblikke sammen med dit totemdyr," sagde manden. "Nogle får mindre end det."

Kaiina gnubbede elefantens hud, i håb om at det ville få Dinesh til at vågne op igen. Men gnisten var forsvundet, og elefanten forblev stille.

Vildsvinet slappede af og satte sig på jorden, mens bjørnen gispede efter vejret i junglevarmen med tungen hængende slapt ud af munden. Kaiina følte sig pludselig ør, som om hun ville besvime af chok.

Den sortklædte fremmede trak i lædersnoren, der holdt kraven på hans kjortel sammen, så hans brede brystkasse kom til syne. Midt på den, lige i trekanten, hvor hans mave begyndte, havde han en tatovering, der lignede en kobra. Den fremmede lukkede øjnene og rynkede panden i koncentration. Så forsvandt bjørnen og vildsvinet i et glimt, før de dukkede op igen på mandens bryst, en på hver side, med

forbenene strakt ud over hans skuldermuskler. Kaiina hørte et par smæld bag sig og så yderligere to tatoveringer dukke op på mandens brystkasse: en ørn og en vædder. Der var et stort felt tilbage i midten, lige under hans hals.

”Nej, nej ...” stønnede Kaiina, da det dæmrede for hende.

”Åh, jo,” svarede manden med lav, kælen stemme.

Der var endnu et lysglimt, denne gang lige under hende, og pludselig faldt Kaiina mod jorden. Hun ramte hårdt ned på den mudrede jord og fik luften slået ud af sig. Hun hev efter vejret og rystede, men kom op på hænderne og så en ny tatovering midt på mandens brystkasse, lige over hans brystben. Dinesh.

”Hvem er du?” gispede Kaiina. ”Hvorfor gør du det her?”

Manden nærmede sig hende truende og lagde armene over kors hen over dyretatoveringerne på hans kraftige brystkasse. Det underlige spiralmærke i mandens ansigt vred sig. Han skar en grimasse, da huden i hans pande trak sig sammen og spændtes. Hans øjne fik et dunkelt skær, som tussmørkets farve.

”Engang kendte hele verden mit navn, og det vil de snart gøre igen. Jeg er Zerif.”

EVIGTRÆET

Det var en luftig og smuk dag, og Evigtræet sang. Når vinden passerede igennem træets blade, raslede de sammen og spillede en sang lige så kaotisk og frydefuld som en rislende bæk. Lenori løftede hænderne imod solskinet, lukkede øjnene og indsugede øjeblikkets herlighed.

Der var en del af hende, der ønskede, at hun kunne blive her for altid.

Tilbage i Grønnehavn havde Lenori haft en simpel urtehave. Hun holdt af det daglige arbejde med at bevæge fingrene gennem den sorte, silkebløde jord på jagt efter de helt rigtige steder at så frøene. Der var vel egentlig ikke så stor forskel på at dyrke planter og på at træne de nye grønåber. Når et barn påkaldte et totemdyr og sluttede sig til den gamle orden, havde det været Lenoris opgave at sørge for dem. Ikke bare deres træning, men også deres hjerter og deres velvære – hvilket den strenge Olvan ofte glemte at tage sig af.

Ikke desto mindre havde Lenori, mens hun boede i Grønnehavn, ofte gået lange ture på de tågeindhyllede brystværn og kigget længselsfuldt ned på en skovverden, der virkede alt for langt væk. Hun havde aldrig rigtigt fundet sig til rette inden for de grå stenvure.

Hendes nye job – at tage sig af Evigtræet – passede langt bedre til hende.

I generationer havde det været den hemmelige kilde for båndet mellem mennesker og totemdyr – måske selve livets kilde i Erdas. Men så var verden gået i krig. Aben Kovo, en af de mægtige, havde forrådt sine fæller i et forsøg på at kontrollere Evigtræet. I den efterfølgende konflikt var træet blevet ødelagt.

Ved et mirakel, som Lenori stadig ikke helt forstod, havde de mægtige ofret sig selv, og træet blev født på ny.

Over hende knagede Det Store Træs grene i vinden. Dets gyldne blade raslede, og deres sang blev højere.

Hvor var det dog et smukt træ! For hver dag tog det til i pragt. Det var højt som et bjerg, og dets store sølvtop strakte sig så langt op i vejret, at de højeste grene nåede skyerne og skabte en konstant dryppen af regn på jorden længere nede. Efter at have vokset hurtigt den første måned var træet begyndt at sætte gyldne blade, der spredte sig ud fra grenenes elegante buer, og som hver især udgjorde et kompliceret under så sart som det fineste filigran. Evigtræet ændrede farve alt efter solens humør, fra sølvhvid ved daggry til flammende gul midt på dagen, fra eftermiddage i afdæmpet stål til solnedgangens lilla

eksplosioner. Selvom hun boede alene ved træet, var hun aldrig ensom med det prægtige løvtag over sig. Og så var der selvfølgelig også hendes følgesvend, regnbueibissen Myriam.

I Grønnehavn havde hun været et forfængeligt, selvhøjtideligt væsen, som anstrengte sig for at arrangere sine fjer, så hver eneste farve i regnbuen var synlig et sted på hendes krop. Men nu havde Myriam for travlt med at agere vært til at bekymre sig om det – ibissen bød hver nyankomne fugl velkommen, mens Lenori tog sin lange, daglige tur rundt om Evigtræets enorme stamme. Hver aften sluttede Myriam sig til Lenori i lejren og spiste et par lækre insekter fra mudderet, før hun udmattet dumpede ned ved siden af Lenoris soveplads.

En dag var Myriam dog ikke kommet ned til hende før solnedgang. Det var usædvanligt, omend ikke noget at blive bekymret over; nogle nye påfugle var for nylig ankommet til træet, og Myriam havde tilbragt dagen med at følge efter dem og holde styr på, hvem der var den smukkeste. Da det endelig lykkedes Lenori at opspore Myriam, fandt hun hende stirrende på et stykke bark langs en af træets synlige sølvrødder.

Lenori knælede ved siden af ibissen og aede sit totemdyrs regnbueskinnende fjerdragt, men hun fokuserede fortsat på træet. Lenori fulgte ibissens blik, og hendes hjerte sprang et slag over.

Råd.

Stykket var lillagråt som en stødt pære og ikke længere end hendes finger. Da Lenori forsigtigt trykkede på pletten med en finger, føltes den blød og smattet, og berøringen fik den til at afgive en våd, sukkende lyd.

Hun havde aldrig overvejet muligheden af, at Evigtræet kunne være sårbart over for de samme småinfektioner, der plagede andre træer. Lenori undersøgte Evigtræet for andre tegn på sygdom, men overalt strålede det af sundhed. Da hun den aften lagde sig til rette på sin soveplads, kredsede hendes tanker om det underlige sorte mærke.

Næste dag holdt Myriam sig tæt på Lenori. Hun hoppede afsted langs den skyggefulde jord, aldrig mere end en meter væk fra Lenori, og ignorerede endda de hovne påfugle, der skamløst stoltserede forbi. Da Lenori nåede hen til stedet, hvor hun havde set den rådne plet, holdt hun vejret.

Og slap det ud igen i et højt gisp.

Pletten var blevet større. Da Lenori lagde hånden hen over roden, så hun, at pletten nu var på størrelse med hendes tre midterste fingre. Forsigtigt prøvede hun at fjerne den rådne bark, og da den sorte, smattede overflade røg af, så hun, at der var en sprække bag den rådne plet – en sort bue, der skar sig ind i træets klare sølv.

Lenori var vokset op i Amayas mangroveskove, og hun vidste lidt af hvert om, hvordan man kurerede råd i et træ. Hun indsamlede lav, som hun kilede ind i den smalle sorte sprække, og vædede så pletten med søvand. Lavet bekæmpede angrebet på sin egen måde og kunne slå den sorte

sygdom tilbage ligesom et grødomslag, hvis ikke Evigtræet kunne klare det på egen hånd.

Men næste gang Lenori kom tilbage, var lavet visnet, og den rådne plet var blevet større. Nu var den lige så stor som *hende* – et område i Lenori-størrelse af forrådnelse langs en af træets rødder. Det tonede truende frem for hende som en beskyldning.

Lenori gik hen imod det rådne område, der strakte sig op ad stammen. Som sædvanligt trykkede hun let på det med fingrene og fjernede så meget af den sorte masse, hun kunne, i håb om at bremse infektionen. Da hun denne gang trykkede imod det rådne område, gav træet efter med en blød lyd som af noget, der bliver revet itu. Hendes arm gik lige igennem og ind i fugtigheden bagved.

Lenori rev og flåede i hulrummet uden at ænse det sorte snask, der lagde sig i kager på hendes arme og hendes ansigt. Den døde bark var som et gardin, der skjulte et tomrum, som strakte sig ind i træet. Hun tog et forsigtigt skridt ind i det og gispede.

Råddenskabens måtte længe have gnavet i træet – længere, end Lenori havde troet. Hun stod nu i en hule, der førte dybt ind i træet, og stykker af rådne træ faldt ned omkring hende. Den underligt søde lugt af død og råd hang i luften, og det bløde, slimede mørke, der kom af Evigtræets sygdom, var overalt.

Lenori kiggede ned og så, at det rådne hulrum forsvandt nedad og blev til huler og fugtige tunneler under jorden.

Evigtræet var kilden til alle båndene mellem mennesker og totemdyr. Hvis det faldt, ville alle disse partnerskaber ophøre med at eksistere.

Og det var ikke til at tage fejl af; træet var ved at dø.